

ser – helt afgjort. Og de, der skal påtale krænkelseerne, er, som jeg sagde, de folkelige bevægelser, græsrodderne, NGO'erne, og så selvfølgelig parlamentet, politikerne – ingen tvivl om den sag.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Tom Behnke (FP):

Justitsministeriet og Justitsministeriets embedsmænd og justitsministeren selv har været ganske meget i medierne, ikke mindst på det sidste. Det har ikke altid været for det gode, Justitsministeriet har været omtalt; tværtimod har det ofte været for nogle dårlige sager. En række uheldige sager har kendetegnet Justitsministeriet i den sidste tid, og det har sat Justitsministeriet i et uheldigt lys.

Det har så givet SF anledning til at foreslå nogle forandringer med hensyn til det ressortområde, som Justitsministeriet i dag dækker. Men Fremskridtspartiet mener ikke, at disse uheldige sager i sig selv skal være årsag til forandringer, for der kan være andre årsager til de uheldige sager.

Men uanset de uheldige sager, der har været, vil vi godt være med til en principiel debat om Justitsministeriets ressortområde. Der ligger jo unægtelig mange store områder under Justitsministeriets ressort, men de fleste af dem ligger egentlig ganske fint, hvor de ligger, og det har Fremskridtspartiet ikke tænkt sig at røkke ved.

Jeg vil til gengæld prøve at forholde mig til nogle af de områder, hvor Fremskridtspartiet mener, at det ville være værd at overveje, om placeringen kunne være et andet sted end netop i Justitsministeriet.

Udgangspunktet for disse overvejelser må være grundlovens bestemmelser om en tredeling af magten i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt.

Når man så har sagt det, og når man samtidig ser på, hvordan virkeligheden i Justitsministeriet

er et, ja, så ser man en uheldig sammenblanding, idet Justitsministeriets jurister, statsadvokaterne, Rigsadvokaten, politimestrene og dommerne er opflasket og opfostret i præcis det samme ministerium – for hovedpartens vedkommende i hvert tilfælde; der er nogle få undtagelser.

Men overskriften er, at både anklagemyndigheden, politimestrene og dommerne i virkeligheden kommer fra det samme ministerium, og det er uheldigt. Det kan i hvert fald vække en mistanke om, at der er en vis form for sammenspisethed, når man ser på den måde, de bliver udnævnt på, og hvordan karriereforløbene er.

Fremskridtspartiet og SF fik jo held til at få lagt kompetencen vedrørende tredjeinstansbevillinger ud til et særligt procesbevillingsnævn, således at det ikke er justitsministeren, der afgør, om en sag skal kunne indbringes for Højesteret. I den forbindelse var der jo røster fremme om, at det så skulle være Højesteret, der skulle afgøre, om sagerne skulle kunne komme for Højesteret. Men heldigvis blev resultatet, at der blev oprettet et særligt procesbevillingsnævn, som uafhængigt kunne udpege de sager, der skulle have lov til at komme videre til Højesteret.

På samme måde bør udnævnelse af dommere efter Fremskridtspartiets opfattelse lægges ud til et særligt nævn, der uafhængigt af forskellige ministerier og regeringer kan udpege de dommere, der skal vælges, og objektivt vælge dommerne ud fra deres kvalifikationer alene og ikke så meget på baggrund af, hvilket karriereforløb de har haft, og hvilket ministerium de har haft deres karriereforløb i.

Fremskridtspartiet er indstillet på, at man som en overgangsordning opretter et særligt nævn, der kan udpege dommere, og vi er indstillede på, at man i den overgangsperiode kan vælge dommere både fra den offentlige administration og fra den private sektor.

Men målet for Fremskridtspartiet er det engelske system eller i hvert fald noget, der ligner det engelske system, hvor jurister, inden de går i gang med deres karriere, men efter at de har fået deres eksamen, må vælge, om de vil ind i den offentlige sektor eller de med tiden vil være dommere. Det system kan vi i Fremskridtspartiet bakke hundrede procent op. Det er sundt, at de, der er dommere i vores land, ikke har haft et langt karriereforløb i en eller anden offentlig forvaltning.

Med andre ord skal dommerne efter den model ikke have haft nogen berøring med den